

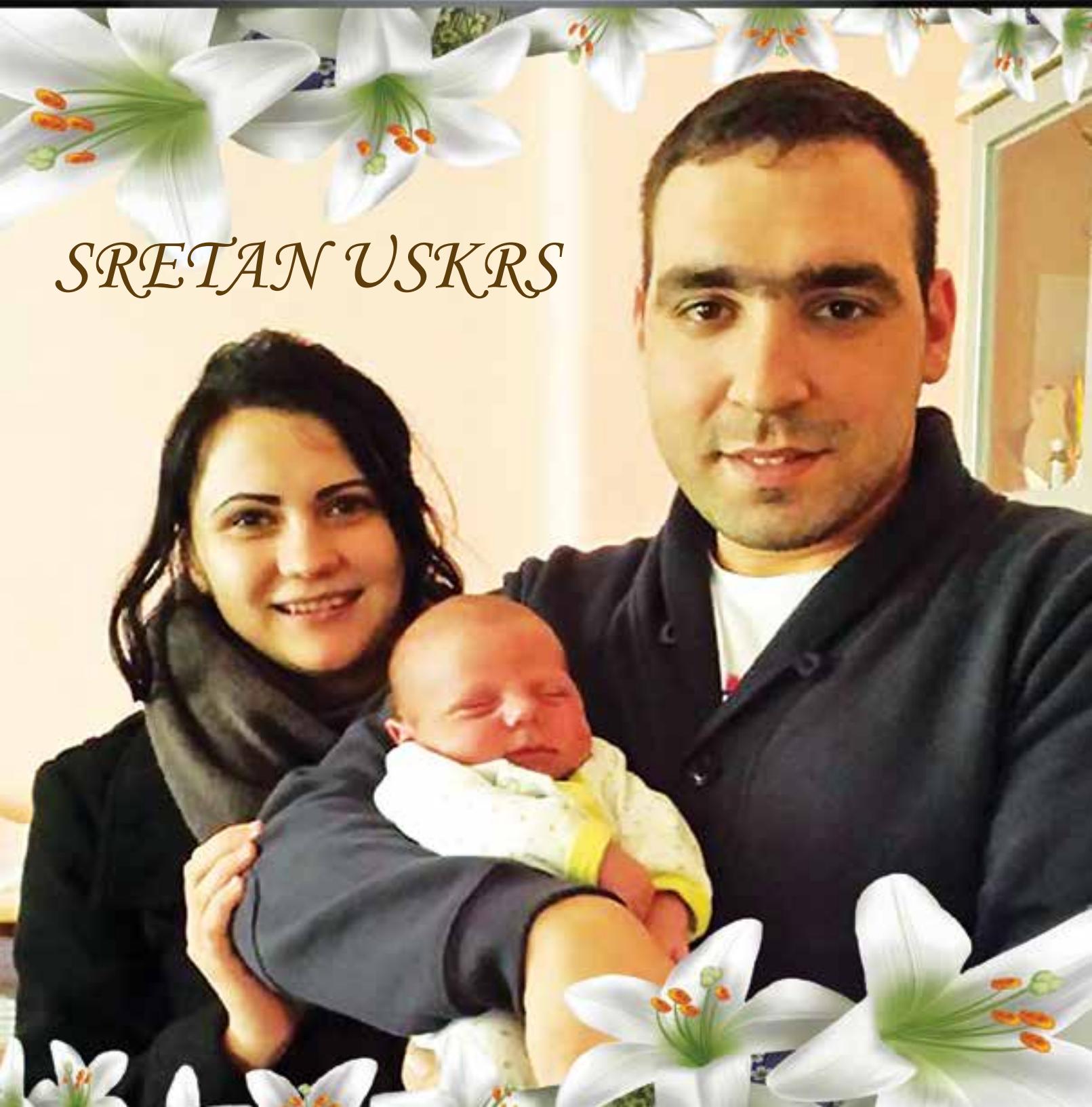
Hosana

LIST HUMANITARNO-TERAPIJSKE ZAJEDNICE ZA POMOĆ OVISNICIMA - HOSANA

DISPONITIVNI PRIMJERAK

Subotica - Stari Žednik - broj 18, godina V - Uskrs 2014.

SRETAN USKRS

IMPRESUM

Hosana

list Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima - Hosana

Tromjesečnik

Osnivač

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima - Hosana

Izдавач

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima - Hosana

Urednik

vlč. dr. Marinko Stantić

Redakcija

prof. Tatjana Njegomir
Andraš Škofljaneč
Josip Josipović
prof. Dušan Uzelac
šticieniči Zajednice
kao i njihovi roditelji

Lektor

prof. Tatjana Njegomir

Fotoreporter

Josip Josipović

Tehnički urednik

Srđan Varo

Kontakt

064/4616-394
064/9841-678
zhosana@yahoo.com
www.hosana.rs

Adresa

Beogradski put 436
24224 Stari Žednik

Tisk

Rotografika d.o.o.
Subotica

Naklada

400 primjeraka

vlč. dr. Marinko Stantić
UREDNIK HOSANE I UPRAVITELJ ZAJEDNICE

BITI SAVRŠEN

"Nitko nije savršen" – opravdavajuća je uzrečica kojom čovjek sebe tješi pred neuspjehom. Ali, Isus je pozvao čovječanstvo da bude savršeno kao što je savršen Otac naš nebeski (usp. Mt 5,48). Ako je Isus na to čovječanstvo pozvao, vjerojatno je ljudima moguće to savršenstvo postići. U protivnom, Isus bi tražio besmislicu, ludost, iluziju... Uostalom, ta savršenost se ne odnosi na prekogrobnji život. Ono se odnosi na sada, ovozemaljski život. Kako je to moguće?

Prije svega, moramo razjasniti na što Isus misli pod pojmom "savršenost". Biti savršen ne odnosi se na bezgrešnost (da je na to Isus mislio, odmah bi to i rekao: budite bezgrešni). Savršenost, na koje Isus poziva, znači biti opredijeljen, spremjan za svako dobro djelo. Isus je svjestan da mi ne možemo bez Njega učiniti ništa veliko. No, ono što možemo, Isus poziva da to učinimo što je bolje moguće, a za ono što ne možemo, spremjan nam je pomoći. To bi konkretno značilo: možemo biti vrijedni, budimo; možemo biti dobromanjerni, budimo; možemo biti velikodušni, budimo. Ali isto tako: grijemo li, ispovjedimo se; ne možemo praštati, tražimo od Njega milost da možemo oprostiti... Djelovati u skladu našega domena jest savršenost. Tako čini i Otac nebeski, na koga upućuje Isus. Otac nebeski je u domenu, u mogućnosti stvarati, to i čini; On može praštati grijeha, ljubiti čak i neprijatelje, to i čini; Bog može dijeliti ljubav, to i čini; On je jači i od same smrti, to i čini. Sve ono što nedostaje našim snagama, sve će nam to snagom svoje moći Bog darovati!

Ne djelovati u skladu sa svojim mogućnostima, ne iskoristiti milosti, datosti koje su nam pružene, čine nesavršenost. Sotona to zna, zato i čovjeka podcjenjuje time da nitko nije savršen, kako bi čovjek što manje iskoristio svojih sposobnosti i što manje dobra usadio u svijet. Ne nasjedajmo!

Štovani čitaoče, ne posustaj! Kreni u akciju savršenstva: čini dobro koje možeš. Za ono koje ne možeš (jer nisi Bog), traži snagu odozgo. A "sve što god zamolite i zaištete, vjerujte da ste postigli i bit će vam!" (Mk 11,24). Sretan Uskrš!

Urednik

- U nedjelju, 19.1.2014. u Zajednici Hosana održan je prvi ovogodišnji Susret, kada se uobičava štićenicima posjeta njihovih bližnjih rođaka.
- U petak, 31.1.2014. bivši naš štićenik i voditelj Predrag Vidakov maturirao je u Srednjoj poljoprivredno-prehrambenoj školi u Somboru, smjer pekar, s odličnim uspjehom. Predragu čestitamo. Kako saznajemo, želja mu je nastaviti školovanje.
- U četvrtak, 6.2.2014. nekadašnjem voditelji Igoru Tot-Horgošiju i njegovo supruzi Tamari rodio se sin Luka. Čestitamo! Neka ih sve prati Božji blagoslov (vidjeti naslovnicu).
- Na Valentinovo, 14.2.2014. pomoćnom voditelju naše Zajednice, Saši Vojniću Hajduku i njegovo supruzi Biljani navršilo se deset godina braka. Čestitamo.
- Posjetite našu Facebook stranicu Hosana Creative Shop, na kojoj ćete moći naći a i naručiti suvenire koje izrađuju štićenici naše Zajednice.

BOG DA, CRKVE NE – ALI, ZAŠTO?

Razmišljanja

Iako je čovjek religiozno biće, mnogi će danas reći da vjeruju u Boga, ali da u crkvu ne idu, niti to smatraju potrebnim. Razlozi za to su im i svi loši potezi crkve kroz povijest (inkvizicija, križarski ratovi, pedofilija, bogatstvo crkve...). Ima i onih koji svoju vjeru prakticiraju povremenim ulaskom u crkvu, obično onda kada nema nikakvih pobožnosti i kada je crkva prazna. Ondje obave svoj kontakt s Bogom i smatraju da im je to dovoljno. O njihovom životu van crkve, oni ne govore, niti je za raspravu (neki se dostoјno ponašaju i izvan crkve, dok ima i onih čiji se postupci baš i ne mogu nazvati pristojnima). Za svako svoje loše djelo imaju opravdanje, dok to pravilo ne primjenjuju kod drugih. No, takvog ponašanja ima i kod onih koji su redoviti u crkvi. Je li potrebno uopće ići u crkvu?

Crkva je zajednica krštenika-vjernika, zajednica onih koji vjeruju u Boga, te svoju vjeru hrane (zajedničkim) obredima, sakramentima.

Sv. Pavao tvrdi da je Bogu stalo da se svi ljudi spase i dođu do spoznaje istine (1 Tim 2,3-4). Zašto bi Bog stvarao čovjeka koji bi mu se suprotstavljaо, izbjegavao Njegovo zajedništvo, klonio Ga se... Zar je Bogu stalo do toga da puni pakao?

Budući da je čovjek ranjen grijehom, nemoguće je njemu samome, vlastitim snagama ustrajati u dobru, a kamoli ostvariti zajedništvo sa svojim Stvoriteljem. Bog se sam zauzeo za čovjeka, sam je našao način kako će pomoći čovjeku da se u svojoj slobodi vrati onamo od kud je čovjek grijehom sebe izgurnuo.

Pojam "utjelovljenje" predstavlja događaj spasenja u kojem je Sin Božji iz ljubavi odlučio istrgnuti čovjeka iz raspadljivosti, zemnosti i smrti, te ga učiniti dionikom svoga besmrtnog života. Razlog, dakle, utjelovljenja je u tome što je Bog želio otkupiti čovječanstvo koje je palo u grijeh. Bog je htio po svom Sinu čovjeka učiniti dionikom svoje slave.

Čin otkupljenja jest jedan i konačan, ali taj čin nije samo za Isusove suvremenike, već za sve ljude, svih vremena, iz svakog dijela svijeta. Čovjek nije prestao remetiti Božji plan s ljudima. Nije, a niti će, prestati Boga vrijedati svojim grijesima. Zato je svakom čovjeku Spasitelj potreban. Nagovještaj spasenja potrebno je navijestiti, sprovesti do svakoga čovjeka ponaosob. "Tko god prizove ime Gospodnje, bit će spašen. Ali, kako da prizovu onoga u koga ne povjerovaše? A kako da povjeruju u onoga koga nisu čuli? Kako, pak, da čuju bez propovjednika? A kako propovijedati bez poslanja? Tako je pisano: Kako li su ljupke noge onih koji donose blagovijest dobra." (Rim 10,13-16).

Da bi se pružilo spasenje svim ljudima, potrebno je najprije doći do svakoga čovjeka,

ponuditi mu i objasniti Radosnu vijest – evanđelje, a potom mu i dati sredstva spašenja, sakramente. Za sve to, Isus je ustanovio zajednicu, instituciju, u kojoj je opunomoćio ljude za to Njegovo djelo i dao im upute i načine kako će to Njegovo djelo protegnuti kroz vjekove. Tako je Isus, po Duhu Svetom, ustanovio Crkvu, kao zajednicu Njegovih sljedbenika. Po Crkvi, jedincat čin Isusove smrti i uskrsnuća, poprimaju trajnost. Apostoli su to prvi shvatiti, pa su tako prenijeli i drugima. U svemu je, dakle, prisutan Duh Sveti, koji Crkvu nadahnjuje i prati.

To su samo neki od razloga zašto je potrebno u Crkvi hraniti i razvijati svoju vjeru (Božju zapovijed: "Spomeni se da svetkuješ dan Gospodnj", još i nismo obrazložili).

vlč. dr. Marinko Stantić

Razgovor sa Davorkom Bosnić, psihologom

TREBA ŽIVJETI ŽIVOT U ISTINI

prave izbore na zadovoljstvo i sreću umjesto onih koje vode samouništenju i uništenju vrijednosnog okvira iz koga je potekao (obitelj, društvena sredina...). Nije to tako jednostavno! I ako se već nismo pobrinuli da mlad čovjek u sigurnosti i svjesnosti o svojim osobnim vrijednostima stigne do tog, tako važnog perioda osamostaljenja, moramo se kao društvo, svi zajedno, potruditi i pružiti ruku, kako bi iz tog vrtloga izašao i naučio nešto o svojoj veličini. To je čak više naša odgovornost, nego njegova. To se ne postiže batinom, osudom ili odbacivanjem, jer da sam sebe, već, nije odbacio, ne bi dotle došao. Treba ga naučiti da uvidi vezu. Vapaji za ljubavlju često imaju vrlo začuđujuće oblike. Možda će biti lakše da i ovaj oblik ponašanja shvatimo kao takav. Vapaj očajnika traži da bude prihvatan, voljen, da mu se pomogne, da ga se nauči, jer nije umio sam shvatiti da vrijedi. Nije na to lako odgovoriti, posebno kad toliko plivamo, svi zajedno, u "odsustvu zdrave pameti" i brige jednih za druge.

Hosana: Jesu li životne navike dovele ovisnika do takvog rezultata? Može li jedan ovisnik zadržati iste životne navike, a ne posegnuti za porokom?

Davorka: Iz svega do sada rečenog, jasno je da ne može. Jedan je ovisnik naučio nefunkcionalne oblike ponašanja (dakle, nefunkcionalna su i razmišljanja i osjećanja, koja su upravljala njime a ne on njima), a kada čovjek promjeni kut gledanja, kad shvati sam sebe, shvatit će lakše i druge ljudi. Neminovalo je da će i životni stil, navike koje bude takav stjecao, biti drugačije. Ne može se dogoditi da je netko svjestan svoje vrijednosti, da poštuje i sebe i druge, a da pri tome srlja k uništenju, jer ne zna drugačije. Praznina, boli! Ispunjene, ne boli! Ispunjeni jasnim doživljajem sebe, možemo davati i stvarati nešto, iz tog izvora se uvijek može nadalje izgrađivati, čak i kada nije sve idealno. Za sreću nije potrebno biti

idealno bogat, idealno voljen, idealno prihvatan, idealno uspješan, idealno pametan, idealno... idealan. Sve su to periferne stvari. Ono što je bitno, jest da smo prisutni u sebi, da smo ispunjeni sobom. To znači, da smo svjesni sebe u vremenu, prostoru, svjesni onoga što osjećamo, čime se u životu rukovodimo, kad gospodarimo vlastitim osjećanjima. Kada smo prisutni, možemo spoznati svijet čiji smo dragocjeni, nezamjenjivi i jedinstveni dio. Velika je to vrijednost! Na kraju, možemo spoznati Boga, kao osnovnu esenciju, koja nadahnjuje, vodi, povezuje čak i onda kada ga nužno ne moramo tim imenom nazivati, ako smo u drugačijem duhu odgojeni! Nazovimo ga univerzalnom, kozmičkom energijom... Istom! Dobro je, sve dok živimo i djelujemo u skladu s tim.

Hosana: Najveća zapreka u oporavku od ovisnosti jest taj što se ovisnik ne želi ostaviti osjećaja kojega je u njemu ovisnost proizvela. Zašto ga se tako teško održi kada i sami znaju da im je to lažni osjećaj blaženstva?

Davorka: Zato što ih je strah! Kada se uspiju suočiti s tim, tj. kada taj strah proradi, razriješi, kada ga "upozna", uvaži i uzme u savezništvo... sve će stići na red i čovjek će se otvarati i okrenuti razvoju. Što se više plašimo, više se gubimo (a "gubljenja" ima raznih).

Hosana: Ne zna se tko je u ovisnosti veća žrtva: roditelji ili dijete. Što bi roditelji trebali napraviti kada doznaju da im je dijete ovisnik?

Davorka: Trebaju se jednako suočiti sa vlastitim strahom. Strah roditelja i razvoj djeteta su povezani. Nerazriješeni problem roditelja, možda dobiva razriješenje kroz djecu, koja ne prođu tako dobro. Vidljivo padnu. Tad (barem) treba pomoći, da ojačaju! Svi smo povezani i učimo jedni od drugih. Šutnja i otklon su ozbiljna prepreka na putu ljudskosti! Zato mislim da je danas, kada se mnogo o razvoju čovjeka zna, dužnost i obaveza, primijeniti to znanje u praktičnom, svakodnevnom životu. Sistemski, kroz obrazovni sistem, najlogičnije i najdjelotvornije. Uvođenjem emocionalnog odgoja u predškolskom dobu, odabirom dobrih programa kognitivnog razvoja i znanjem npr. iz tjelesne psihoterapije, razviti program koji bi odgojio i povezivao psihu i tijelo... Čuda bi se napravila kroz generacije

koje dolaze. Pitanje je samo, koju igru igramo kao društvo? Kako dijelimo dobit međusobno? Što bi bila uloga nas, kao kolektivnog nacionalnog bića u ovoj planetarnoj konstelaciji... Jesmo li uopće svjesni toga i da li bismo pristali na to, da jesmo? Jesmo li se naučili voljeti ili smo kolateralna šteta u općoj globalizaciji? Gdje se, uz našu pomoć, izgubismo? Ali to su već druge teme, mada, vjerujte kako povezane, s ovim o čemu govorimo. Alarmski već dugo crveno zvone "u našoj kući", a mi kao da ne znamo kako ih zaustaviti!

Hosana: Veliki ste zagovornik emocionalne pismenosti. Što pod tim podrazumijevate, te kakvi su Vam planovi na tom polju?

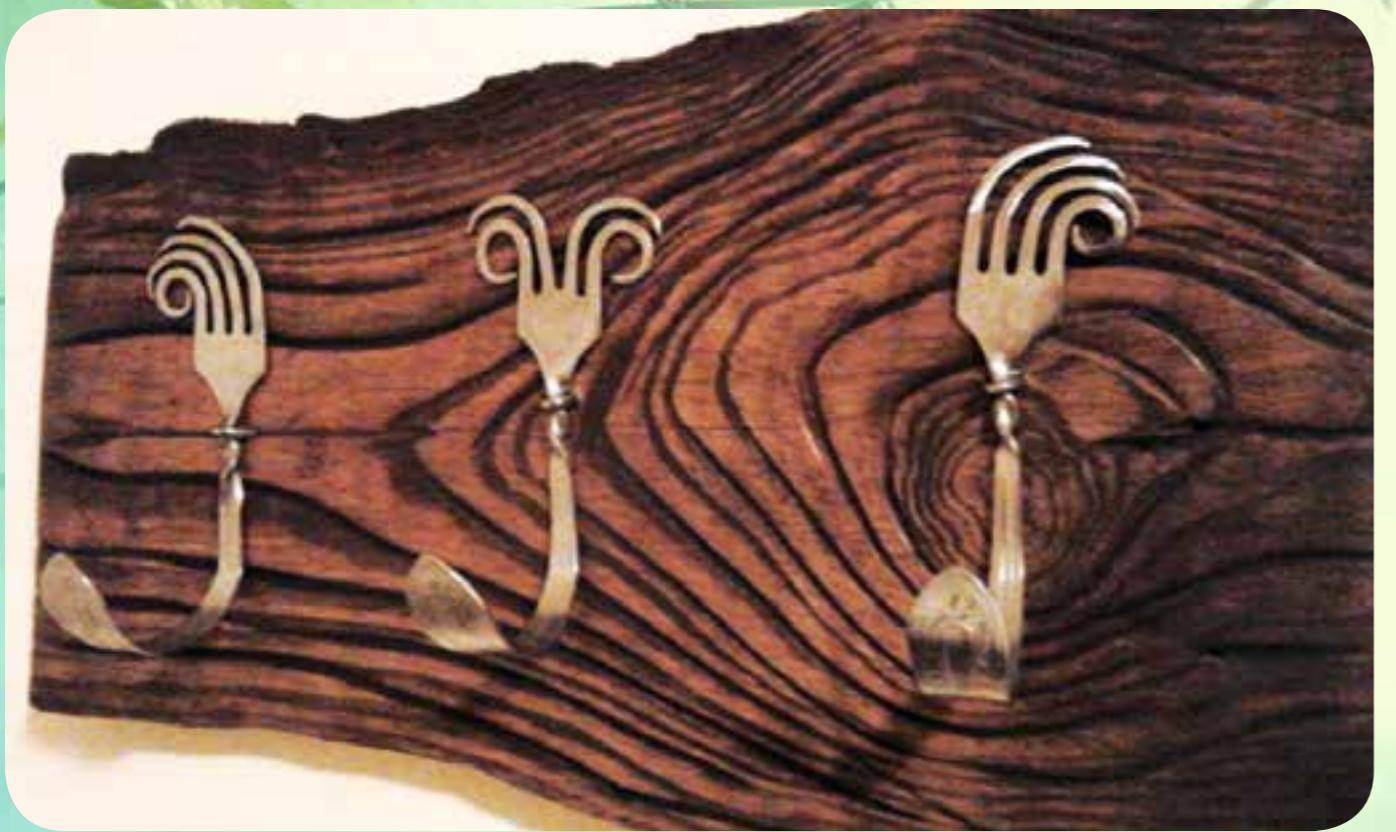
Davorka: Sve o čemu smo razgovarali spada u domene emocionalne pismenosti. Života, "školovanog srca", gdje ljudi svjesno upravljaju svojom sudbinom (u najširem smislu gledano). Tada kvaliteta života, nije usko povezan s brojem novčanica, koje imamo u novčaniku. Sigurna sam da će takav čovjek vrijednost novca lakše odvojiti od vlastite vrijednosti, te će kao takav, djelotvorne brinuti o sebi i svojim bližnjim. Manje će mu, kao biću, svjesnom svojih vrijednosti, smetati tuđi uspjeh ili ljepši nos. Nastojat će postići svoja vlastita ostvarenja, pa manje lijep nos, nadopuniti nekim drugim kvalitetama. Teško da će se takav čovjek oglušitinane koga u potrebi. Teškodaćevrijemegubiti na obezvrijedivanje drugih, jer to neće biti jedini način da sam povjeruje u vlastite kvalitete... Razumijete? To, između ostalog, znači biti emocionalno pismen. To, u skladu s jezikom vjernika, a onako kako ja osjećam, znači, pronaći Boga u vlastitom srcu, gdje se odavno sakrio, znajući da ga ljudsko biće baš tamo, za dugo, dugo, neće tražiti. Emocionalna pismenost je ključ, upravo za ta vrata. Ostalo je u skladu sa zakonima, odavno ispisanim. Istom! Čovjek je jedinica mjere. Koliko smo emocionalno osvješteni, toliko u istini živimo, ljubeći, prihvatajući. Bez straha, kao neprijatelja. A planovi? Pa nemam ja planove. Koliko sam sama točna, utoliko će i od mene ovisiti poneki korak. Plan je, da ih ne propuštam.

Hosana: Hvala Vam na razgovoru.

Davorka: Vama Hvala!

Razgovarao: Josip Josipović

KREATIVNOST

Kreativnost nije slučajni dar od Boga darovan sretnim pojedincima. To je vještina koja se vježba i razvija kao svaka druga. I Einstein je rekao: "Ja nisam pametniji od drugih, ja samo više razmišljam!"

Kao i vožnja bicikлом, sviranje, pisanje... kreativnost se može učiti i razvijati. Važno je razumjeti da je, kao i za prethodno navedene vještine, potrebno uložiti vrijeme, ustrajnost i interes. Kao djeca, prirodno prihvaćamo da mnogo toga tek trebamo naučiti, osjećamo entuzijazam prema učenju i ulažemo trud bez i da razmišljamo o tome. Kao odraslima, uz sve druge obaveze i područja učenja, može nam nedostajati strpljenja i energije za ulaganje napora i vremena u razvijanje još jedne vještine.

Svaka vještina je radnja koja nam je u početku nepoznata i zahtijeva svjestan napor,

te nam kroz često ponavljanje postaje sve više automatiziranim navikom. Naš mozak je razvijen tako da sve što se ponavlja nastoji automatizirati, kako bi se mogao preusmjeriti na učenje novoga. Sve što ponavljamo, bilo da su to željene vještine, ili manje poželjne navike, stvara neuronske veze u našem mozgu koje olakšavaju da svaki sljedeći put bude sve lakše i više automatizirano činiti to isto.

Kao što u autu automatski hvatamo mjenjač ili stišćemo kočnicu, tako ćemo u određenim trenucima automatski osjetiti poriv da učinimo ono što najčešće radimo u sličnoj situaciji. Često ćemo se, čak i kad se radi o nepoželjnoj navici, npr. pušenju, pokrenuti da zapalimo cigaretu a da to jedva i primijetimo, gotovo kao da nismo svjesni svojih pokreta, koliko su oni postali automatizirani. Tako se

može stvoriti navika jedena pod stresom, ili navika da palimo televiziju ili sjedamo za kompjuter kako bi ubili ono malo slobodnog vremena... ali i automatizirane navike toka misli.

Kako bi razvili kreativnost, moramo uložiti svjestan trud da naviknemo svoj mozak na nešto teži i složeniji način funkcioniranja – razmišljanje izvan okvira, izvan automatizama, stvaranje novih i nepoznatih misli, često kroz povezivanje dotad nepovezanih ideja i informacija.

Ovo zvuči pomalo poput paradoksa, jer nastojimo stvoriti automatiziranu naviku da izbjegnemo automatizirane navike u razmišljanju. To možda nikad nije moguće ostvariti u potpunosti. Možda je bolje to opisati kao stvaranje navike na obraćanje svjesne pažnje na svoje misli i njihovo spontano usmjeravanje u neočekivanim smjerovima, povezivanje informacija koje ne bi povezali rutinski. Ta sposobnost nikad neće postati potpuno rutinska – za stvaranje novoga potrebna je određena doza svjesnosti i aktivnog sudjelovanja u procesu – no, možemo uvježbati svoj um da to čini mnogo lakše, brže i efikasnije. Kraće rečeno: ne možemo stvoriti naviku da automatski stvaramo nove ideje, ali možemo stvoriti naviku da automatski usmjerimo svoje misli prema novim idejama.

Poput inteligencije, razvoj kreativnog razmišljanja često će biti najefikasniji u užem broju područja u koja i inače ulažemo vrijeme i interes, no, jednom uvježban način razmišljanja davat će rezultate i u drugim područjima, premda možda nešto manje često i efikasno.

Osim navika usmjeravanja misli, za istinsku kreativnost potrebno je i znanje, poznavanje detalja o području u kojem želimo biti kreativni. Jedna jednostavna i odlična definicija glasi: nova ideja je povezivanje starih informacija na nov način. Da bismo mogli povezati informacije, moramo ih prvo imati – dakle, moramo imati znanja o području u kojem želimo biti kreativni. Odbacivanje ideja još

je jedna posljedica potrebe da budemo savršeni i "najbolji". Većina ljudi će automatski odbaciti sve ideje koje ne djeluju baš impresivno, gotovo i prije nego što stvarno malo razmisle o njima. Kad si dopustimo prihvatiš ideju koja nije baš najlistavija i malo razmislimo o tome kako možemo ukloniti njezine nedostatke, često se takva ideja može pokazati kao putokaz prema boljem rješenju.

Počnite danas vježbati kreativnost i stvaranje ideja i dajte si vremena!

Piše: mons. dr. Želimir Puljić

ZAŠTO JE ČOVJEK RELIGIOZAN?

Povijest religija i antropologija nam govore da je religija sveopća pojava. Nisu, naime, postojali u prošlosti narodi koji bi bili bez religije. Pa i najprimitivnija plemena Azije, Afrike, Australije i Amerike, koja su otkrivena u nedavnoj prošlosti, religiozna su. Često se tu radi o mješavini religije, magije i praznovjerja. No, svi etnolozi i povjesničari religije priznaju da je čovjek religiozno biće.

Kako to protumačiti? Zašto je čovjek religiozan? Odgovor bismo možda mogli naći u činjenici da je religioznost sastavni i bitni dio čovječje strukture. Za razliku od svih drugih živih bića, čovjek je po duhovnim sposobnostima razuma i volje, koji nisu ograničeni materijalnošću, otvoren beskonačnom. Razum, kao moć spoznaje, nije nikad u potpunosti zadovoljan, već teži prema spoznaji cijelovite stvarnosti. Također i volja, koja teži prema dobru, nije nikad potpuno zadovoljna. Ona, naime, teži za konačnom pravdom koje ovdje nema, te za savršenom ljubavlju koja na zemlji ne nalazi ostvarenje. Postoji, dakle, u čovjeku težnja za apsolutnom istinom i apsolutnom dobrotom. I to je ono što je tipično ljudsko, po čemu se on razlikuje od svih drugih živih bića. Kad životinje zadovolje

svoje potrebe, zadovoljne su i ne traže više. Čovjek, naprotiv, kad ima što je potrebno da živi dobro, nije sasvim zadovoljan: želi upoznati više, stići više dobara, tražiti nove putove. Postoji nešto u njemu što ga tjera da istražuje, gradi, stvara. "Ljudskom srcu uvijek nešto treba, zadovoljno nikad posve nije; čim željenog cilja se dovreba, sto mu želja opet iz njeg klije" (Preradović). "Otkako čovjek postoji kao živo biće u njemu je poput sjemenke usađena moć razuma; on posjeduje sposobnost i potrebu ljubavi", veli sv. Bazilije Veliki.

Ali, kako udovoljiti toj potrebi za cjelovitom istinom, konačnom pravdom i savršenom ljubavlju? Može li se čovjek zadovoljiti onim što je ograničeno, vremenito, prolazno!? Bezgranične ljudske moći, razum i volju, može zadovoljiti samo apsolutna istina i dobrota. S pravom veli Pascal da u "čovjeku postoji beskonačni ponor koji može ispuniti samo vječni i nepromjenjivi Bog" (Misli, br. 300). Upravo te "bezgranične moći", koje čovjek u sebi nosi, nameću religioznu problematiku. A da bi se potpuno ostvario i bio sretan, njemu je potrebno neograničeno Biće. Cijelim svojim duhovnim moćima čovjek teži prema Bogu koji se postavlja kao zadnja svrha njegovih traženja i smiraj njegovih nemira: "Za sebe si nas stvorio, o Bože, i srce naše nema mira dok ne smiri u tebi", veli sv. Augustin na početku svojih Ispovijesti.

Kad čovjek razmišlja o sebi, o svojim težnjama i stremljenjima, o svojim nemirima koji ga prate i u trenucima životne sreće, on otkriva da žeda za nečim što je "iza" svega toga. To on ne zna rastumačiti. Ne shvaća ni smisao tih težnji i nemira. Ali, osjeća da u njemu "nešto" žudi za nečim što je "iznad" svega vidljivoga. Istina, on se nerijetko zadovoljava traženjem i uživanjem kulturnih, duhovnih ili materijalnih dobara

koje mu život pruža. Ali, ubrzo osjeti kako mu sve to izmiče ispod ruke: "Strašno je doživjeti kako nam sve nestaje što imamo" veli Pascal. I tu se pojavljuje jedan drugi "paradoks ljudskog postojanja": lako posjeduje bezgranične moći volje i inteligencije, on je u srži ograničeno biće. Život mu je darovan. Nije gospodar svoga postojanja i život će mu se jednom oduzeti. Ograničen je rađanjem i smrću. Rođenjem dolazi u svijet na kojem nije bio, a smrću nestaje sa svijeta u kojem je živio. On je ograničen ne samo u svom bitku, nego i u svom djelovanju. Ne samo da je uvjetovan svojom naravi, kojudobivaupokladrađanjem, već je njegova sloboda bitno ograničena i izvanjskim faktorima. On nije kadar raditi sve što bi htio. Ponor tog ograničenja čovjek doživljava u smrti. Smrt je ne samo kraj njegovih planova, želja i djelovanja, već i konac njegova postojanja. Sa smrću njega nestaje s pozornice svijeta. To je iskustvo tako strašno da čovjek čini sve kako ne bi mislio na nju. Smrt se, naime, lakše podnosi ako se na nju ne misli.

Ovo iskustvo konačnosti i ograničenosti rađa u čovjeku želju da nadiće vlastita ograničenja. Htio bi biti potpuno slobodan i sretan. Htio bi se ostvariti i navjeke živjeti. Od svih čežnja i želja ova posljednja je najjača i najupornija. Sve bi dao samo da se napije s vrela besmrtnosti. Ali gdje naći takav besmrtni život? Gdje je to vrelo koje će ga učiniti vječnim? Odgovor je samo jedan: kod onoga koji je život po svojoj biti, koji čovjeka može obdariti životom bez kraja. "Neograničene moći" razuma i volje, kojima je čovjek obdaren, te iskustvo ograničenosti života i smrti kojoj je izložen, donose po sebi religiozne probleme kao temeljna pitanja ljudskog postojanja. Tu je odgovor i na pitanje iz naslova: Zašto je čovjek religiozan?!

Piše: dr. o. Mijo Nikić, isusovac

ZAVOLI SEBE

Sposobnost i spremnost voljeti Boga, druge i sebe, glavni je kriterij dobrog duševnog zdravlja. Što je osoba zrelja, sigurnija u sebe i zdravija, ona izlazi iz sebe, iz svoga egoizma i ispravno voli sebe, Boga i svoga bližnjega. Što je osoba labilnija, nesigurnija u sebe i izranjena nedostatkom ljubavi, ona će težiti da bude 'objekt' tuđe ljubavi. Umjesto da izđe iz sebe i voli druge, ona će imati jaku potrebu da bude voljena, da se sve oko nje vrti, da uvijek bude u centru pažnje i ljubavi drugih osoba. Da osoba može ispravno voljeti Boga i druge, treba najprije pravo voljeti sebe.

Premalsusovu naučavanju ljubav prema sebi je mjerilo kako treba ljubiti druge. "Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe" (Mt 19,19), kaže Isus. Kad je govor o ljubavi prema sebi, treba dobro razlikovati autentičnu ljubav prema sebi od narcističkog stava. Istina, Narcis, je prema mitologiji, mladić koji je zaljubljen u samog sebe. Međutim, prema istoj mitologiji upravo je ta nezrela, odnosno patološka zaljubljenost u sebe odvela Narcisa u smrt. On je, naime, diveći se sebi, pao u vodu i utopio se. Narcisoidna ili narcistička ličnost, zapravo ne voli sebe. Ona sebe u dubini svoje psihe doživljava kao nešto nevrijedno, što nije dostoјno da bude voljeno. Budući da ne može podnijeti tjeskobu koja nastaje na temelju takvog razmišljanja o sebi, narcistička osoba zaogrne svoju nemoć i lošu sliku o sebi, svoju nemoć, jednim u mašti stvorenim megalomanskim

'plaštem' infantilne (nezrele) svemoći i onda se zaljubi u taj oklop ili masku kojom prikriva svoju nemoć. Tko god se previše hvali i traži da mu se drugi dive, samim tim pokazuje da se sam jadno osjeća i da ne voli i ne prihvata sebe.

Isus, najbolji poznavatelj ljudske duše, dobro zna da će osoba autentično, dakle nesobično voljeti druge tek onda ako najprije ispravno zavoli samu sebe. A da bi netko mogao prihvati i voljeti sebe, on mora najprije doživjeti da je voljen. Taj osjećaj prihvaćenosti i ljubavi osoba bi trebala dobiti u svojoj obitelji. Dijete koje nije bilo dovoljno voljeno čitav život će u svojoj duši nositi 'zaleđeni' osjećaj nevrijednosti, nemoći i beskorisnosti. Drugim riječima, formirat će u sebi osjećaj manje vrijednosti koji će opterećivati osobu kroz čitav život. Taj se osjećaj manje vrijednosti može nadvladati vjerom u dobrog Boga koji neizmerno ljubi svoja stvorenja. Tko u vjeri prihvati da je stvorenje Božje, vrlo lako će učiniti i drugi korak. Naime, povjerovat će u dobrotu i ljubav Božju. Tko povjeruje da ga sam Bog voli, taj će onda bez problema voljeti sebe i druge. Depresija je jedna teška bolest u kojoj osoba ne prihvata i ne voli sebe, nego se okrivilje i podsvjesno mrzi. Povjerenje u Boga i njegovu ljubav najbolji je lijek protiv depresije. Ljubav je jača od svih lijekova! Sviest da me Bog voli, donosi duši radost, tjera strah i aktivira skrivene energije da mogu činiti dobro, da i

ja mogu nesobično voljeti druge. Poznati su slučajevi da su pojedinci vrlo brzo ozdravili od teških bolesti kad su povjerovali da ih Bog voli.

Glavna istina koju je Isus želio navijestiti ljudima, upravo je ono što nama ljudima najviše treba, a to je činjenica i svijest da nas Bog voli. Tu je istinu Isus izrazio u svom poticaju da imamo više pouzdanja u Boga i njegovu Providnost. "Pogledajte ptice nebeske! Niti siju, niti žanju, niti

sabiru u žitnice, i vaš ih Otac nebeski hrani. Zar vi niste mnogo vredniji od njih?" (Mt 6,26). Drugim riječima, Isus nam je ovom usporedbom želio reći: Ne budite zabrinuti, pa Otac vaš nebeski vas neizmjerno voli! Kad se toliko brine za biljke i životinje, kako neće daleko više za vas, koji ste njegova ljubljena djeca! Ne samo da je govorio o ljubavi Očevoj prema nama, nego Isus nam je svojom spremnošću da umre za nas, najjasnije pokazao tu ljubav Božju. Tu

je istinu lijepo izrazio sv. Pavao kad je u poslanici Rimljanim napisao: "Ako je Bog za nas, tko će biti protiv nas? On koji čak nije poštudio vlastitog Sina, već ga predao za sve nas, kako nam neće dati sve ostalo s njime?" (Rim 8,31-32).

Da zavolimo i trajno volimo sebe, moguće je ostvarivati u svome životu ako najprije povjerujemo da smo najprije mi od Boga voljeni. Čovjek je stvoren iz ljubavi Božje. Mi postojimo samo zato što nas Bog voli i što nas je On htio imati. Ljepo kaže prorok Jeremija: "Prije nego što te oblikovah

u majčinoj utrobi, ja te znadoh" (Jr 1,4). Ja postojim, jer me Bog voli. A on me voli jer tako hoće, to je njegova radoš. Sve što Bog čini, to čini iz svoga uvjerenje da je to najbolje i to i jest najbolje. Bog je apsolutna mudrost i zato ništa ne može biti mudrije ni bolje od onoga što sam Bog čini. Bog u kojem mi kršćani vjerujemo jest Ljubav sama. Bog je ljubav i tko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje i Bog u njemu. Ljubav je najveća i radi toga što smo mi u konačnici stvoreni jedino za ljubav i što će ljubav biti naša jedina dužnost kroz čitavu vječnost.

JIM MORRISON OLUJNI JAHĀČ

"Ako moja poezija teži da dosegne bilo što, to je da osloboди ljude od ograničenog načina života u koji gledaju i u kojem osjećaju."

JIM MORRISON, legendarni američki pjevač, filozof i pjesnik, ostaće upamćen kao jedna od najkontroverznijih i najutjecajnijih ličnosti u povijesti rock glazbe. Djelovao je na kraju '60-ih godina prošloga stoljeća, da bi već na samom početku '70-ih u svojoj 27. g. tragično i pod misterioznim okolnostima preminuo.

Predvodio je skupinu sjajnih i talentiranih muzičara pod imenom The Doors, koja je svojim djelovanjem izvršila pravu kulturnu revoluciju i umnogome utjecala na dalji razvoj rock glazbe u svijetu. Mnoge su skladbe The Doors-a decenijama nakon Morrisonove smrti i raspada skupine i dalje podjednako slušane, primjerice: Light My Fire, Strange Days, Roadhouse Blues, L. A. Woman, Riders On The Storm itd.

JAMES DOUGLAS MORRISON bio je osobita ličnost. Rođen je 8.12.1943. u Melburnu na Floridi u obitelji mornaričkog časnika. Nakon što se odlučio studirati filmsku umjetnost na UCLA univerzitetu u Los Andelesu dolazi najprije do ozbiljnog konflikta u odnosima s roditeljima, a onda i do potpunog prekida kontakta s obitelji.

Piše: prof. Dušan Uzelac

"Oduvijek sam bio zainteresiran za ideje koje su se bavile revoltom protiv autoriteta. Kad sklopite mir s autoritetom i sami postajete autoritet! Dopadaju mi se ideje potpunog odbacivanja utvrđenog reda – zainteresiran sam za sve u vezi sa revoltom, neredom, kaosom i posebice aktivnostima koje djeluju kao da nemaju nikakvoga značenja."

JIM MORRISON, samozvani Jahač oluje, nosio je u svojem karakteru, pored čvrstine i dosljednosti, izvjesnu crtu sadizma i destrukcije. Stjecanjem ogromne popularnosti i slave, on postaje sinonim za razmetanje i pobunu mladih protiv konzervativnog društva koje je htjelo prigušiti ličnost kroz društvenu kontrolu.

MORRISON je u sebi nosio ogromnu energiju, koristeći je istodobno u više smjerova – bavio se filmom, poezijom, glazbom i filozofijom. Iznimno kreativan, ali destruktivan, štoviše i autodestruktivan, neminovno je vremenom zakoračio u svijet opijata i alkohola. Konzumiranje teških droga i alkohola postaje njegova svakodnevica. Naporne turneve i koncerti s bendom iscrpljivali su ga do krajnosti, dok je neuobičajenim nastupima i svojom nevjerljivom harizmom dovodio publiku do masovne hysterije.

Umoran od svega u prvoj polovici 1971. godine JIM MORRISON napušta The Doors i preseljava se u Pariz, da bi već u ljeto iste godine 3. srpnja u svom domu bio pronađen mrtav. Pretpostavlja se da je u pitanju bila prekomjerna doza heroina, ali nitko osim njegove prijateljice Pamela nije točno znao što je pravi uzrok smrti. Tijelo čuvenog pjesnika i pjevača sahranjeno je pod velom misterije na pariskom groblju Per Lašez.

KAKO POMOĆI ZAJEDNICI?

Humanitarno-terapijska zajednica za pomoć ovisnicima – Hosana, dobrotvorna je ustanova i nema stalnih izvora prihoda. Svi koji žele svoju pomoć pružiti Zajednici Hosana to mogu učiniti putem računa Zajednice, kojega ona ima otvorena u NLB banci, na broj: 310-174239-35 (dinarski tekući račun) 00-708-0200340.2 (devizni tekući račun)

IBAN: RS35310007080200340264 (obavezno navesti) usmjeriti sredstva na: "donacija Zajednici HOSANA"

Account with instruction:

NLB BANKA A.D. BEOGRAD; Bulaver Mihajla Pupina 165v; 11070 Novi Beograd, SERBIA;

Swift Code: CONARS22

Beneficiary customer: IBAN International bank account number/
RS35310007080200340264/

PIB: 105153452

matični broj: 08870358

Kontakti:

- upravitelj (Marinko): +381/64-4616-394
- voditelj (Andraš): +381/64-9841-678
- roditelj (Saša): +381/65-3451-007
- suradnik (Angela): +381/64-2862-401

Adresa:

Zajednica "Hosana"
Beogradski put 436
24224 Stari Žednik
Vojvodina - Srbija
www.hosana.rs
zhosana@yahoo.com

ŠTO JE POTREBNO ZA ULAZAK U ZAJEDNICU?

Prije ulaska u Zajednicu potrebno je napraviti sljedeće:

- obaviti informativni razgovor sa upraviteljem ili voditeljem Zajednice;
- popuniti Pristupnicu Zajednice;
- donijeti test za testiranje na opijate, jer se u Zajednicu ne može ući dok je ovisnik na testu pozitivan;
- uraditi radne dane od 5 do 7 dana – riječ je o razdoblju koje svaki budući štićenik treba iz razloga da se uoči volja za promjenom u momka i njegove teškoće. Tada Upravni odbor procjenjuje je li mu je u stanju pomoći ili ne. Radni dani se obavljaju u zajedništvu s barem jednim od roditelja i traje od jutra do navečer;

Potrebni dokumenti:

- osobna iskaznica;
- zdravstvena iskaznica;

Zdravstvene prevencije ili uvjeti:

- kompletna analiza krvi sa urađenim testovima na HIV, HBV i HCV;
- popraviti zube;
- priložiti potvrdu osobnog liječnika da je osoba ovisnik;
- priložiti potvrdu liječnika ako osoba boluje od neke zarazne, psihičke ili neke druge bolesti;

Ostalo:

- donijeti radnu odjeću i obuću;
- donijeti svečanu odjeću;
- donijeti potrepštine za osobnu higijenu;
- ako je kršten, donijeti potvrdu o krštenju

**Ne vidjeti što drugoga uništava,
to je kriza ljubavi.**

Kultmartin Magiera